

Chương 13

Khỉ Không Gọi Được Quân Cứu Viện Rồi

Tiền đưa, đồng nghĩa với ly biệt. Trong thơ ca, ly biệt tuy có bi thương, nhưng đẹp thê lương. Ly biệt của chúng tôi lại là một từ ngữ xuất hiện thường xuyên nhất trong cuộc sống, nếu dùng thời thái tiếng Anh để biểu thị ly biệt, thì đó chính là thì hiện tại, mỗi ngày đều đang xảy ra, mỗi người đều đang trải nghiệm. Có ai mà không sợ ly biệt, nhưng mỗi người đều sẽ phải đối mặt với nó. Dù là đau lòng, hay là vui sướng, giống như không thể níu kéo thời gian, chúng ta cũng chẳng thể khống chế được sự ly biệt. Điều khác biệt là, có một số cuộc ly biệt chỉ thoáng qua, có lẽ ở một góc nào đó trên con phố lại có thể gặp mặt, còn một vài cuộc ly biệt lại ngăn cách bởi sống chết, đời đời kiếp kiếp không thể gặp lại nhau.

Một tuần, không dài cũng chẳng ngắn. Từ thứ Hai đến Chủ nhật là một vòng luân hồi, mà trong vòng luân hồi này, tôi không còn nhận được tin của trai đẹp nữa. Tôi dẫn người về nhà rằm rộ, khi bắt đầu hẹn hò uống trà, lại không thấy cậu ta đâu.

Yêu hoặc không yêu của trai trẻ, đến còn dễ dàng hơn hận. Tôi không mong cậu ta không yêu, chỉ xin cậu ta đừng hận, cho dù gặp nhau trên phố, đâu chỉ là người đứng xa lạ cũng có thể khiến tôi dễ đón nhận hơn là kẻ thù.

“Cuối cùng thì chị đã được thỏa ước mong rồi, thúc ép người ta lựa chọn bỏ cuộc rồi?”, Chân Chân tỏ vẻ tức giận, bất bình.

“Tôi chưa từng thúc ép ai, chỉ có thể nói là mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, như vậy rất tốt.”

“Đừng chơi trò thâm trầm với em, trình độ của em thấp lắm”, từ khi biết tôi dẫn tinh anh về nhà, Chân Chân bắt đầu giận dỗi, làm mình làm mẩy với tôi.

Tôi không biết trai đẹp đã cho Chân Chân cái gì, mà lại khiến cô nàng một lòng suy nghĩ cho cậu ta như thế. Chỉ là, không ai nhận thấy được nỗi cô đơn của tôi, không ai biết sự xuất hiện của cậu ta khiến phần khiếm khuyết trong sinh mệnh tôi càng trở nên rõ ràng hơn.

Nam tinh anh hẹn tôi đi ăn đều đều, Chân Chân cũng châm biếm tôi đều đều, tôi không biết tại sao Chân Chân lại gai mắt anh ta như vậy, khí trường quả là một thứ khiến người ta phiền lòng.

“Chị ra ngoài cùng anh ta phải cẩn thận đấy nhé, em không nghe ngóng được tin gì hữu dụng từ chỗ sếp đâu. Nhưng cứ nhắc đến anh ta, là dáng vẻ của sếp là lạ sao ấy.”

Tôi cười, biết cô nàng quan tâm tới tôi. Tôi không phải là học giả quan hệ xã hội, không phân tích được mối quan hệ quá phức tạp. Thuận theo tự nhiên, ai có thể địch nổi quy luật của giới tự nhiên.

Có điều việc tôi không thể hiểu là, mỗi lần nam tinh anh tới công ty đón tôi, sếp đều cười thâm sâu khó lường qua cửa kính phòng làm việc. Hơn nữa, chỉ cần anh ta tới, thì rèm cửa sổ quanh năm không mở của sếp kia luôn được mở ra.

Nam tinh anh có tên Hiên Nhiên, cái tên tầm thường và phóng khoáng, là bạn hợp tác làm ăn của sếp (sếp nói cho tôi biết). Tôi biết sếp gian xảo làm sao lại khiến vụ làm ăn thua lỗ. Dùng tôi để đổi được bao nhiêu mỗi làm ăn tôi không biết, tôi chỉ biết phúc lợi của tôi là có thể đi làm mà không cần quẹt thẻ, còn có tiền thưởng thêm nữa.

Tôi không dám rêu rao sự thanh cao của bản thân, có điều những khoản tiền thưởng kia tôi cảm thấy không nên động đến thì hơn, thứ tiền bạc này, ai cũng thích, nhưng nếu nóng tay, thì vẫn là chỉ nên nhìn thì hơn...

“Kẻ uống thuốc”, sếp lại hô to gọi nhỏ. Cút đi, cả nhà các người đều uống thuốc thì có. Ngẫm nghĩ, tôi vẫn nên để lời này trong bụng thì hơn, tôi sợ khi còn chưa tìm được vé com dài hạn, thì đã làm mất cần câu com rồi. Nói tới nói lui, mỗi lần tôi đều sẽ khom lưng vì tiền bạc.

Để đón ý hòa theo lời kêu gọi của sếp, cuối cùng tôi vẫn đi tới phòng làm việc của sếp, tôi đã đoán được rằng sếp chỉ muốn kiểm tra xem xung hô này có hiệu nghiệm hay không mà thôi. Ông sếp đến là nhạt nhẽo, tôi cũng đến là nhạt nhẽo.

“Hiên Nhiên đang đợi cô ở dưới, cậu ta muốn đưa cô đi ăn trưa”, sếp không ngẩng đầu lên.

Tôi sục sùi cảm giận đóng cửa lại, “Coi tôi là cái gì vậy, anh không biết hện thẳng với tôi luôn hả? Còn phải nhờ người chuyển lời!”

Tiết mục như thế này không chỉ xuất hiện một lần. Chỉ cần nam tinh anh không lên tầng tìm tôi, thì sếp sẽ thông báo cho tôi xuống tầng ăn cơm.

Tôi từng hỏi nam tinh anh, khi không có nhiệm vụ từ gia đình tại sao còn mời tôi ăn cơm, câu trả lời của tinh anh khiến tôi khoái trá, “Tôi vui lòng chứ sao”.

Câu trả lời này là thứ vạn năng, có điều nếu thêm tiền đề thì sẽ tốt hơn, đó chính là, tôi phải sẵn lòng chứ.

Tôi thừa nhận, anh ta đã lấp kín khoảng trống về thời gian cho tôi, có điều tôi không biết khoảng trống của con tim phải lấp kín thế nào.

Buổi sáng thức dậy tôi vẫn ngái ngủ, vì bị tin nhắn của số điện thoại lạ khuấy dậy, “*Mau tỉnh dậy thôi, phải đi làm rồi, nếu chưa tỉnh ngủ, cô có thể đổi chỗ rồi ngủ tiếp*”, vẫn là số điện thoại kia, tôi bắt đầu xác định đây là trò đùa tai quái của một người quen nào đó.

Tôi đi đâu ngủ còn phải báo với bạn sao, việc đầu tiên của ngày hôm nay là tôi phải làm cho rõ ràng rốt cuộc bạn là người ở miếu nào.

Khi uể oải lết người tới công ty thì đã mười rưỡi, Chân Chân mang về mặt gương mộ đồ kị tới, “Sớm biết thế này, thì em đã báo sếp sắp xếp em đi xem mặt rồi. Phúc lợi tốt quá, có đàn ông tán, không cần phải thi chuyên cần, lại còn được trợ cấp ngoài định mức nữa chứ. Rốt cuộc là dù được sếp đổi cho bao nhiêu tiền thế?”, Chân Chân bẻ ngón tay tính.

Dùng tiền để ước tính giá trị của tôi ư, không có khiêu thưởng thức gì hết, cái mà tôi đổi được là lợi nhuận trắng trợn, hiểu không?

“Trong phòng họp lại có một người đàn ông không rõ danh tính tìm chị đấy. Không phải là sếp lại muốn thực hiện mỗi làm ăn gì, giới thiệu người ta tới xem mặt đây chứ?”, Chân Chân không cho tôi cơ hội bác bỏ.

Đối diện với người thi thoảng buôn chuyện, bạn có thể coi là trò giải trí, đối diện với người một ngày không buôn chuyện là ngứa ngáy mồm miệng, cách tốt nhất chính là đừng đoái hoài đến cô ta, để cho cô ta nghẹn chết. Tôi bình thản, ung dung đi về phía phòng họp. Có duyên với đàn ông là bản lĩnh của tôi, mặc dù tới hơi muộn, nhưng còn hơn là cả đời không tới.

Phòng họp sáng sủa, thứ làm hoa mắt tôi không phải là ánh sáng chói mắt, mà là đầu trọc của người nọ trong phòng họp. Đứng cùng với người này không biết là bóng đèn điện lớn đến mức nào.

“Anh là...?”, tôi thoáng chần chừ. Tôi thừa nhận là tôi không sợ ai, nhưng dù sao cũng là người trong giới văn hóa, người có kiểu tóc này, trước kia tôi chưa từng gặp, chứ đừng nói là tiếp xúc. Cho dù nhìn thấy, tôi cũng tránh xa. Tôi tự tin rằng gu thẩm mỹ của mình vẫn ổn.

“Cậu không quen tôi nữa rồi hả? Đáng đời bị rơi từ trên cây xuống”, khi người đó quay đầu, tôi muốn nói biết bao rằng tôi ngạc nhiên ghê gớm. Không ngờ C tóc dài chấm vai của ngày nào nay đã trở thành một tên đầu trọc. Tôi

càng ngày càng không hiểu thế giới này nữa rồi. Mau cho tôi phi thuyền, tôi phải quay trở về sao Hỏa.

Có điều cậu đến thì cứ đến, còn nhắc chuyện tôi bị treo vạt vương trên cây làm gì, kể đầu têu chuyện này không phải là cậu sao? Ba năm không bị ăn đánh đâm hư hả!

Tôi rúc đầu vào lòng cậu ta, thực ra là muốn bay đến chỗ cậu ta, có điều trọng tải của cậu ta còn kinh khủng hơn tôi nghĩ nhiều.

“Ai bảo cậu tới Bắc Kinh? Chẳng phải đã nói không dẫn vợ đi thì không thể tới Bắc Kinh sao?”, nói tôi muốn che đậy đi nước mắt của mình, không bằng nói tôi muốn che đậy đi nụ cười của mình. Không có gì khiến người ta hưng phấn hơn là tiết mục gặp lại bạn cũ, “Cậu ở đây, thật tốt”, tôi không muốn vắng vẻ, chỉ muốn biểu đạt, cậu ở đây thật tốt.

“Đừng ôm tôi chặt như vậy, dễ khiến người ta hiểu lầm đấy”, đừng đánh giá quá cao khí tiết của cậu ta, với những gì tôi hiểu về cậu ta, thì đây chính là tiết tấu vô cùng chờ mong người ta hiểu lầm.

“Tôi ôm người chị em của mình, ai quản được! Mái tóc dài của cậu đâu rồi? Mới bao lâu không gặp, sao lại thành ra bộ dạng gấu trúc thế này?”, tôi hoài niệm mái tóc dài của C hồi đại học, bấy giờ cậu ta mới là “cô” bạn thân đích thực của tôi.

“Vây, ‘Đợi tóc tôi dài đến thắt lưng, cậu lấy tôi được không?’¹ Tôi đây chẳng phải là vì câu nói này, cố tình cắt tóc những muốn lay động trái tim cậu hay sao?”, C tỏ vẻ thâm trầm.

Tôi chẳng buồn nhìn cậu ta, câu chữ có tình ý như thế này dùng ở đây, là cậu cố tình khiến tôi buồn nôn, muốn tôi ra tay nhẹ hơn khi ăn cơm cậu mời chứ gì? Chuyện này tôi hiểu, chỉ có điều có vừa lòng cậu hay không, tôi không quản được.

“Đừng, đừng, cậu như vậy không phải là tới lay động tôi, mà là tới ăn cướp”, nói thẳng ra, tôi cướp của cậu, cuối cùng đã có thể tiêu tiền như nước. Hiện tại, điều mà tôi nghĩ chính là đi đâu ăn, ăn thế nào mới có thể khiến cậu ta run rẩy.

“Trái tim tình si gửi gắm dòng nước chảy. Nói đi, muốn ăn gì, nể mặt tôi từ xa tới, cậu... không, tôi phải mời cậu ăn một bữa”, quả nhiên là “cô” bạn thân, biết tôi muốn gì, không đợi tôi nói ra đã chủ động đề xuất, tinh thần lĩnh hội không tồi, thực hiện khá triệt để.

Nhiều năm trôi qua, gặp gỡ lại giải tán, tới tới lui lui. Rất nhiều bạn bè đã đến, rồi lại đi. Chỉ có C luôn bên cạnh tôi, không có ai khác. Tôi không muốn

buồn bã suốt ngày, xét từ góc độ nhân văn, sự biến đổi của môi trường đã quyết định quan niệm chọn bạn của con người. Quá nghiêm trọng hóa quan niệm của người khác là gây khó dễ cho chính mình. Chỉ cần trên thế giới này còn có mấy người kia tồn tại, cậu ta hiểu bạn, vậy là đủ rồi.

“Đi thôi, nể mặt cậu lặn lội đường xá xa xôi tới đây, dù sao thì tôi cũng phải tiết kiệm chút lộ phí cho cậu chứ. Quy tắc cũ, địa điểm cũ, món súp nấu cay nhé đi thôi”, tôi luôn mồm, kéo C ra ngoài.

C nhìn tôi, tỏ vẻ khinh thường, “Nhiều năm như vậy rồi, mà phẩm vị của cậu vẫn không cao hơn tí nào sao?”.

“Nhìn tôi làm cái gì? Tôi sợ cậu không còn lộ phí lại vay tôi tiền. Tôi đây quy củ, không cho nợ”. Tôi thừa nhận mình đã quá hưng phấn, trai đẹp gì, tinh anh gì, sếp gì, đi sang một bên hết đi. Trước mặt C, những người kia đều là phù du.

Tiếng ồn ào giữa phố thị không ảnh hưởng tới tâm tình của tôi. Tôi kéo C xông thẳng về phía trước. Giờ giả vờ thâm trầm làm cái gì, có bạn từ xa tới, uống cạn một chén lớn, là thi sĩ nào đã nói như thế nhỉ. Nhìn bia trên bàn, rau đã bày ra, hứng thú của tôi bỗng ùa về.

“Cậu đến đây không phải là để gặp tôi phải không? Tôi tự tin rằng mình không có sức hấp dẫn lớn đến vậy”, uy lực của ớt cay đã bùng nổ trong lòng tôi, tôi xuyết xoa không chịu nổi, nhưng vẫn không dừng tay được.

“Đồ không có lương tâm, tôi đến đây là để gặp riêng cậu, không nhìn thấy kiểu tóc mới tôi chuẩn bị vì cậu sao? Đương nhiên rồi, sau khi gặp cậu chắc chắn là có một số việc cần phải xử lý”, C uống một ngụm to, khuôn mặt tươi cười biến thái.

Bạn đã từng gặp người nào không biết xấu hổ như thế này chưa? Lời cậu ta nói thật có nghệ thuật, được gia công vô cùng thích hợp, tôi đã dùng bia để bày tỏ lòng cảm kích của mình tới cậu ta.

“Cậu vẫn chưa gặp được một nửa kia của mình hả? Nếu quả thực không gặp được thì chúng ta vá víu là được rồi.”

“Đừng mượn rượu giả khùng nữa, khiêu thăm mỹ của cô nương ta đây vẫn chuẩn lắm”, có nghiêm túc không vậy? Đừng tưởng rằng dưới sự quấy nhiễu của ớt cay mà bản cô nương ta không là thấy sắc mặt đỏ như cà chua của nhà người nhé.

C hồi đại học lúc nào cũng trầm mặc. Nam sinh hồi đại học đều ra sức tung tóe hoóc-môn giống đực của mình, nào là chơi bóng rổ, đá bóng, nếu không thì vừa đàn ghi-ta vừa hát.

Sự quan tâm của nữ sinh luôn là những người sôi nổi nhất kia, C là người không ai hỏi han cả.

Sở thích của C là thơ ca, đọc thơ và liếc xéo. Đây là lí do tại sao C là người mà tôi thích nhất, không phải vì tôi thấy cậu ta dễ bắt nạt, mặc dù đây cũng là một trong những nguyên nhân, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất thực ra là bất kể tôi có tác oai tác quái thế nào, thì cậu ta đều vui vẻ đi cùng, mọi tội vạ đều do cậu ta chịu.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, đó là lần để mặc tôi vắt vẻo trên cây, có điều chỉ một lần ấy thôi, mà bạn hợp tác của tôi đã được thay thế vĩnh viễn.

“Đừng đắc ý, đừng có mà đắc ý, nhà người cảm thấy bồn cô nương ta đây sẽ không có ai thêm ư? Ta đất hàng lắm nhé, nói thật cho cậu biết nhé, gần đây có một nam tinh anh, đó gọi là có phong cách, tên của người ta là Hiên Nhiên, Hiên Nhìn đấy, phong thái hiên ngang, đạo mạo trang nghiêm”, bản lĩnh ba hoa chích chòe của tôi, nếu tôi nhận đứng thứ hai, thì không có ai dám cả gan nhận đứng thứ nhất. Hi vọng nam tinh anh không hắt xì.

C nhìn tôi với vẻ hoài nghi, “Thật hay giả vậy? Sao tôi cứ cảm thấy không đáng tin như thế nhỉ?”.

“Là cậu đồ kị trắng trợn, người như tôi đây mà còn có thể ra tay, trong khi cậu vẫn độc thân, cậu không chịu nổi phải không?”, tôi biết cậu ta đã nhìn thấy vẻ cụt hứng của tôi, nhưng cậu có thể giả vờ đây là sự thật không? Giờ tôi chỉ cầu xin cậu đừng hỏi tiếp thôi.

“Hắt xì!”, ai chửi mình thế không biết, lẽ nào có phản ứng tinh thần thật sao? Tôi chột dạ ngẩng đầu nhìn tứ phía, “Cậu đừng có lấy làm lạ, tôi đây chẳng phải là vì giữ thể diện hay sao? Vỡ về người bạn tâm vì tôi không phải là sai...”. Hắt xì không thể giải cứu tôi, C vẫn tiếp tục chủ đề này, “Đạo mạo ngạn nhiên (đạo mạo trang nghiêm) thì thôi bỏ đi, cậu xác định không phải là mao cốt tung nhiên (sờn tóc gáy)? Tôi còn không hiểu cậu sao, cậu nhìn vẻ mặt chột dạ của mình đi kìa”.

Quả nhiên vẫn là bạn thân, thật không nể mặt mũi tôi gì hết, cứ nhắc chuyện người ta không thích mãi. Người thành thực như thế này sao giờ cũng ăn nói sắc bén rồi. Môi trường lớn quá kém, chẳng lẽ tôi phải dẫn cậu ta về rửa não, hoặc là uống ít thuốc hồi hận, bóp chết cậu ta trong vườn trường đạo học sao?

Bàn bên cạnh là một nhóm học sinh cấp ba, tối thứ Sáu ra ngoài giải khuây. Trên mặt ai nấy đều đong đầy nét thanh xuân và nhiệt tình.

Nhìn tốp học sinh kia, cả hai chúng tôi bỗng trầm lắng. Tôi đưa mắt nhìn chăm chăm dòng người ngược xuôi ngoài cửa sổ, người trước mặt không phải

người trong lòng, cậu ta biết, tôi biết. Tôi muốn đổi chủ đề, nhưng tư tưởng lại không chịu sự kiểm soát.

“C, ăn xong chưa? Đi thôi, tôi dẫn cậu đi tăng hai, tôi mời!”, giả vờ hưng phấn khiến người ta u sầu, không giả vờ hưng phấn lại khiến người ta đau lòng, lạnh nặng tim nhẹ, tôi vẫn phải để cậu ta âu sầu một chút chứ nhỉ?

Nhiều chuyện giống như cánh cửa kính, phóng tầm mắt ra ngoài qua cánh cửa là bầu trời quang đãng muôn dặm, còn khoanh khắc mở cửa ra lại gió mưa ướt sần nhưng bạn đâu thể đóng cửa cả đời, dẫu biết bên ngoài đang mưa gió bão bùng, thì bạn vẫn phải bước ra đối mặt.

“Sao chị lại ở đây?”, tiếng hét kinh ngạc của trai đẹp bỗng vang lên trước mặt tôi.

Khi mở cửa nhà hàng, xuất hiện trước mặt tôi không phải là đường phố, mà là gương mặt hại nước hại dân của trai đẹp.

Oan gia ngõ hẹp, tôi bụm trán thở dài. Quả nhiên là cách tấm cửa kính, tất thấy mọi thứ đều không thể coi là thật. Chỉ một thoáng chớp mắt, tôi đã từ nhà triết học biến thành nhà tiên đoán secondhand².

“Đã là con người thì phải ăn uống, chuyện tôi ở đây không phải là quá bình thường sao? Tôi đã ăn xong rồi, mời cậu mau vào”, lời lẽ của tôi bắt đầu trở nên sắc bén, rõ ràng là C đã ngây người trước biểu hiện của tôi.

Trai đẹp bị tôi dọa sợ, “Tôi đi công tác vừa mới trở về bị mất điện thoại, vừa thấy số điện thoại là lập tức gửi tin nhắn cho chị. Có điều chị không trả lời tôi. Tôi bảo Chân Chân nói cho chị biết số điện thoại của tôi, lẽ nào chị không nhận được sao?”.

Đi công tác? Mất điện thoại? Chân Chân? Sao lại trùng hợp như vậy, hơn nữa cậu giải thích với tôi làm gì? Tôi đâu phải là mẹ đẻ của cậu. Đừng trung bộ dạng tủi thân ra với tôi, tôi còn đang muốn khóc đây. Mà không đúng, chẳng lẽ những số điện thoại lạ kia bao gồm cả “đổi vị trí rồi hăng ngủ” đều là cậu ta gửi?

Chân Chân? Hôm nay tôi còn hỏi cô nàng về chuyện của số điện thoại lạ này cơ, bạn cứ chờ xem khi gặp mặt tôi có giết cô nàng hay không nhé!

“Úi chà chà đây là đứa nhỏ nhà ai thế, cute quá. M, có phải là lại bắt nạt người ta rồi không, sao cậu mãi không trưởng thành thế? Chỉ dựa vào khuôn mặt này thôi, cậu cũng không thể nhân tâm chứ nhỉ?”, C quả nhiên là chính nhân quân tử, đại diện cho vẻ chính trực hào hùng.

C, tôi đã từng nói với cậu chưa nhỉ? Sự sùng bái của tôi đối với cậu quả thực là như nước lũ cuộn cuộn, “Còn cute quá nữa, cậu có biết nói chuyện nghiêm chỉnh không vậy! Không biết rõ sự tình thì đừng có phát ngôn bừa bãi. Hồi đại học tôi đã giáo dục cậu rồi, tôi không ngại để cậu trầm lặng thêm một lát nữa đâu”. Tôi nhéo C, đúng là đồng đội ngu như lợn.

“Anh ta là ai?”, trai đẹp nhìn chằm chằm vào móng vuốt của C đặt trên vai tôi.

Câu nói của cậu khiến tôi rùng mình, quả nhiên là thiên đường có đường cậu không đi, địa ngục không cửa cậu lại tự đâm đầu vào.

Thứ mang tên cảm xúc quả thực là không chịu sự kiểm soát của con người. Tôi không phải là một người giỏi khống chế, bây giờ tôi chỉ có duy nhất một ý nghĩ, ấy chính là làm cậu ta buồn. Thấy cậu ta khó chịu, tôi sẽ vui vẻ hơn nhiều.

“Anh ấy là ai thì có liên quan gì tới cậu?”, tôi kéo tay C đặt vào lòng bàn tay mình, “Thế nhưng tôi có thể giới thiệu cho cậu làm quen, không uống công gặp nhau. Đây là C, cậu có thể gọi anh ấy là anh trai, cũng có thể gọi là anh rể, hoặc cùng lắm gọi là ông chú. Chúng tôi là bạn đại học, xứng đôi ra phết chứ nhỉ? Xa cách đã lâu nay gặp lại, lâu ngày sinh tình”, phản ứng nhanh chóng, mãnh liệt luôn là một trong những ưu điểm của tôi, lượng từ vựng nhiều nữa là hai trong những ưu điểm của tôi.

“Ôi chao, có bản lĩnh đấy, khi mà còn có thể mời quân cứu viện tới thật này”, trai đẹp tỏ vẻ hưng phấn, tôi không biết sự hưng phấn của cậu ta từ đâu tới, “Tôi tên là Duyệt, anh có thể gọi tôi là Y”, trai đẹp niềm nở đưa tay tới.

Khi ra đám tôi đã dùng hết lực, có điều điếm rơi lại có phần yếu ớt, đến nỗi mà tim tôi như bị người ta túm một vó.

C buộc phải rút tay ra khỏi tay tôi, nhiệt tình bắt tay trò chuyện với người ta, “Tôi là C, bạn học của M, chào cậu”.

Tôi nhìn gương mặt cười nham hiểm của trai đẹp, hận tới độ nghiêng răng nghiêng lợi. Cậu nhóc, được đấy, ông chú già cũng bị cậu tính kế. Tôi muốn túm lấy tay C. Lòng nhiệt tình có sức lây nhiễm, hai người đàn ông cầm tay nhau vẫn chưa buông.

Giờ phút này, tôi căm hận C - người không có lập trường, cậu biết đây là ai à mà nhiệt tình vô vấp như thế. Muốn nói cho cậu ta biết tên nhóc này không phải là người gì tốt đẹp, chưa biết chừng lát nữa còn bán cậu đi, cậu còn phải đếm tiền giúp người ta ấy chứ. Tôi không tin lại trùng hợp như vậy, có thể gặp nhau ở chỗ ăn uống. Đặc biệt là sau khi biết Chân Chân là kẻ phản bội.

Tôi thật lòng muốn nhắc nhở C, “Anh trai à, anh hiểu cái gì gọi là ý tứ không?”, anh chàng C bị xác chết ăn não này, đáng đời không tìm được vợ. Tôi ôm cục tức đi theo hai cậu chàng, thậm chí nghiền răng nghiền lợi. Đúng là không sợ đối thủ giỏi như thần, mà chỉ đồng đội ngu như heo.

Điện thoại rung: “Khỉ, chị không tìm được quân cứu viện đến đâu. Chị cố chịu đựng đi. Ha ha ha”, quả nhiên là cậu ta, thì ra không phải là cậu ta khoanh tay chịu thua, mà là âm thầm chuẩn bị chiêu lợi hại hơn.

Tôi giờ nắm đấm về bóng lưng của cậu ta, đã đắc ý. Tôi thay đổi ý nghĩ, thừa dịp hai người họ đang trò chuyện rôm rả, tôi đã bắt taxi về nhà. Lưu manh gặp sắc lang, hai người các cậu cùng một giuộc với nhau, bái bai nhé.

Dòng xe cộ nườm nượp, xe đi rồi lại dừng, có điều trái tim tôi lại có sự mừng rỡ khi tưởng mắt lại có được. Những năm qua nhìn thấy quá nhiều được - mất, có thể là vẫn chưa nhìn thấu. Tôi hiểu kế “vờ tha để bắt thật” của cậu ta, bề ngoài không thừa nhận thất bại. Trong lòng tôi hiểu rõ ràng, cậu ta đã thắng rồi. Bất giác, nhiều thứ đã cảm thấy, còn về ý thức chủ quan, tôi không muốn nhờ bỏ. Không biết đây có được xem là cơ hội hay không, tôi chỉ biết cho dù không thành công, thì thất bại có thảm đến đâu cũng không thảm bằng quá khứ.

Ghi chú:

1. Một câu hát trong bài hát “Chờ em tóc dài đến lưng.”
2. Nghiệp dư.